

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **E F I O S spol. s r.o.**, se sídlem Masarykova 671/33, Valašské Meziříčí – Krásno nad Bečvou, zast. JUDr. Květoslavem Hlínou, advokátem, se sídlem Vodičkova 31, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. 41838/2018-900000-314, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2020, č. j. 62 Af 82/2018 - 45,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2020, č. j. 62 Af 82/2018 - 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl ve věci odvolání žalobkyně proti rozhodnutím, dodatečným platebním výměrům, Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 11. 2013, č. j. 6843-28/2013-640000-51, č. j. 6843-31/2013-640000-51, č. j. 6843-32/2013-640000-51, č. j. 6843-33/2013-640000-51, č. j. 6843-34/2013-640000-51, č. j. 6843-35/2013-640000-51, č. j. 6843-36/2013-640000-51, č. j. 6843-37/2013-640000-51, č. j. 6843-38/2013-640000-51, č. j. 6843-39/2013-640000-51, č. j. 6843-40/2013-640000-51 a č. j. 6843-41/2013-640000-51, tak, že podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, změnil výrokové části všech těchto rozhodnutí ohledně celkové výše dodatečně doměřené částky cla. Dospěl totiž k závěru, že poté, co nabyl účinnosti zákon č. 242/2016 Sb., celní zákon, nelze podle jeho § 22 žalobkyni v posuzovaných případech spolu s povinností uhradit dodatečně doměřenou částku cla uložit také povinnost zaplatit penále z této částky.

[2] Napadené rozhodnutí je v pořadí již druhým rozhodnutím žalovaného o odvolání žalobkyně; první rozhodnutí o odvolání bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2016, č. j. 62 Af 74/2014 - 196, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení (kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 10 Afs 97/2016 - 34).

II.

[3] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Ten v záhlaví označeným rozsudkem shledal žalobu důvodnou a zrušil napadené rozhodnutí v části 1. a) a c), 2. a) a c), 3. a) a c), 4. a) a c), 5. a) a c), 6. a) a c), 7. a) a c), 8. a) a c), 9. a) a c), 10 a) a c), 11. a) a c) a 12. a) a c) a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud přisvědčil žalobkyni v tom, že ačkoliv v letech 2011-2013 z pohledu celního práva nesprávně zařazovala dovážené zboží – dřevoplastové podlahové krytiny – do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00, namísto podpoložky KN 39189000 TARIC kód 90, byla v dobré víře v to, že sazební zařazení dováženého zboží provádí řádně. Dobrá víra žalobkyně byla podle krajského soudu založena postupem celního orgánu, který na základě protokolu o zkoušce ze dne 25. 10. 2010 v navazujícím stanovisku k sazebnímu zařazení zboží ze dne 1. 11. 2010 aproboval dovozci DYAS.EU, a. s. zařazení totožného zboží do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00, přičemž obchod s předmětným zbožím následně žalobkyně od tohoto dovozce „převzala“.

[5] Krajský soud také uvedl, že ani správní orgány nepochybily při různém zařazení téhož dováženého zboží (v případě společnosti DYAS.EU v roce 2010 do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00 a následně v případě žalobkyně v roce 2013 do podpoložky KN 39189000 TARIC kód 90), neboť v mezidobí došlo ke změně názoru na jeho zařazování; zřejmě s ohledem na prováděcí nařízení Komise (EU) č. 276/2013 ze dne 19. 3. 2013 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury (účinné od 12. 4. 2013). Krajský soud však zdůraznil, že ačkoliv v posuzovaném případě správní orgány dospěly v souvislosti s přípravou nařízení Evropské unie k závěru o jiném sazebním zařazení žalobkyni dováženého zboží, nemohly jej aplikovat zpětně a z toho důvodu doměřit clo, jak v případě žalobkyně učinily, ale mohly tak učinit toliko do budoucna. Postup správních orgánů (sazební zařazování předmětného zboží do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00) lze totiž v nynějším případě považovat za dlouhodobou, jednotnou, ustálenou a určitou praxi, kterou ve vztahu ke konkrétnímu výrobku založily již v roce 2010. Pokud tuto praxi hodlaly správní orgány v roce 2013 změnit (zařazovat předmětné zboží do podpoložky KN 39189000 TARIC kód 90), nebyly oprávněny tak učinit zpětně, neboť by tím porušily dobrou víru žalobkyně, která od roku 2011 realizovala dovozy totožného zboží s vědomím, že správní orgány v minulosti jí používané sazební zařazení zboží odsouhlasily.

III.

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti shora specifikovanému rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku především podle stěžovatele nezohlednil, že správní orgány byly oprávněny v rozhodné době od vyměření cla upustit pouze v případě naplnění podmínek uvedených v Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, které má aplikační přednost před národní legislativou. Posouzením těchto podmínek se přitom krajský soud nezabýval a stanovil si vlastní podmínku existence dobré víry žalobkyně.

[8] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že názor správních orgánů ve věci společnosti DYAS.EU ohledně sazebního zařazení dováženého zboží - dřevoplastové podlahové krytiny – nebyl chybný. Má také za to, že žalobkyně ve správním řízení neunesla důkazní břemeno ke svým tvrzením, že převzala obchod od společnosti DYAS.EU a zejména, že mezi ní a touto společností existovalo osobní nebo majetkové propojení. Krajský soud tudíž dospěl k nesprávnému závěru, že žalobkyně může dovozovat svou dobrou víru ve správnost jí prováděného sazebního řízení pouze na základě shodného složení dováženého zboží a na základě informací získaných od zaměstnance svého potencionálního konkurenta. Podle stěžovatele právě absence osobního a majetkového propojení žalobkyně s dovozcem DYAS.EU vylučuje, aby chyba správních orgánů učiněná vůči jiné právnické osobě byla zohledněna i v případě žalobkyně.

[9] Stěžovatel také poukazuje na to, že žalobkyně ve správním řízení neprokázala, že by v době realizace posuzovaných dovozů předmětného zboží měla k dispozici rozhodnutí Celního úřadu Zlín, kterým bylo dovozci DYAS.EU propuštěno do volného oběhu zboží zařazené do podpoložky kombinované nomenklatury 44187900; mohla být tudíž jen stěží v dobré víře ve správnost aktu veřejné moci, jehož úplný obsah jí nebyl v době realizace dovozů znám. Nadto stěžovatel zdůrazňuje, že předmětem řízení o propuštění zboží do celního režimu není schválení sazebního zařazení zboží. Krajský soud v napadeném rozsudku tedy podle stěžovatele fakticky popřel možnost vyhodnocování odebraných vzorků v rámci prováděných kontrol po propuštění zboží v případech, kdy v minulosti již obdobné zboží bylo podrobeno laboratornímu zkoumání, byť u jiného subjektu a jinými (zastaralými) laboratorními postupy, a chybně staví individuální správní akt na úroveň precedentu pro všechny budoucí dovozy obdobného zboží.

[10] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že výrokem I. napadeného rozsudku zrušil v jednotlivých výrocích 1.-12. napadeného rozhodnutí vždy pouze jejich části a) a c) a věc vrátil stěžovateli v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Tím sice vyhověl petitu žalobkyně, ale již se nezabýval povahou zbývajících částí b) jednotlivých výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí, tedy jejich samostatností a oddělitelností od zbývajících částí výroků. Takový postup podle stěžovatele není v souladu s § 78 odst. 1 soudního řádu správního. Všechny tři části a)-c) jednotlivých výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí jsou totiž zaměřeny na úpravu výroku každého jednoho rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souvislosti se závěrem stěžovatele o nemožnosti uložit k dodatečně doměřené částce cla žalobkyni také povinnost zaplatit penále z této částky. Podle stěžovatele není možné zrušit pouze části a) a c) výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí a oddělit od nich a ponechat v právní moci pouze část b), neboť jimi společně stěžovatel ruší povinnost žalobkyně platit penále a potvrzuje povinnost zaplatit dodatečně doměřenou částku cla. A to zejména za situace, kdy krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalobkyni nemělo být

z důvodu prokázání její dobré víry správními orgány clo vůbec doměřeno. Stěžovatel své závěry opírá také o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 - 60, podle něhož může soud v určitých případech rozhodnout o částech napadeného rozhodnutí odlišně, nelze však oddělit část rozhodnutí v případě, kdy by se zbylá část rozhodnutí stala nezákonnou nebo nelogickou. V nyní posuzované věci přitom nejsou jednotlivé části a)-c) výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí pro účely soudního přezkumu oddělitelné. Krajský soud tudíž měl podle stěžovatele rozhodnout o všech částech a)-c) jednotlivých výroků napadeného rozhodnutí shodně. Provedení faktické změny výroků napadeného rozhodnutí je nadto podle stěžovatele v rozporu s kasačním principem správního soudnictví.

[11] Součástí doplnění kasační stížnosti učinil stěžovatel rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[12] Žalobkyně se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval kasační argumentaci uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný nebo by byly zjištěny závažné vady řízení před krajským soudem, které mohly ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku.

[16] Stěžovatel především krajskému soudu vytýká, že napadené rozhodnutí zrušil pouze v částech a) a c) výroků 1.-12. a nikoliv současně také v částech b) těchto výroků, tedy nezrušil napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Stěžovatel má za to, že takový postup byl v rozporu s § 78 odst. 1 s. ř. s. Jednotlivé části a), b) a c) výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí totiž nelze pro účely soudního přezkumu považovat za samostatné a od ostatních částí oddělitelné. Stěžovatel zdůrazňuje, že všechny tři části a)-c) výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí byly zaměřeny vždy na úpravu výrokové části jednoho konkrétního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souvislosti se závěrem stěžovatele o neuložení penále z dodatečně doměřené částky cla. Podle stěžovatele přitom nelze oddělit a ponechat v právní moci pouze jednu část výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí [část b)], neboť všemi těmito částmi [a)-c)] stěžovatel rušil povinnost žalobkyně platit penále a potvrzoval dodatečně doměřenou částku cla.

[17] Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., *[soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí]*. Označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, je přitom nezbytnou náležitostí žaloby [§ 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Podle § 78 odst. 1 věty první s. ř.

pokračování

s., [j]e-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.

[18] Problematikou možného částečného přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudcích ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 11/2005 - 90, ze dne 26. 9. 2007, č. j. 8 Afs 75/2006 - 96, nebo ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 - 60. Konkrétně v rozsudku č. j. 8 Afs 75/2006 - 96 kasační soud vyslovil, že „[f]ormulace citovaných ustanovení (§ 75 odst. 2 s. ř. s., § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s.; poznámka NSS] svědčí tomu, že pokud správní rozhodnutí obsahuje více samostatných výroků, je možno žalobou ve správním soudnictví napadnout pouze některé z nich. To je projevem dispoziční zásady ovládající přezkum správních rozhodnutí. Soudní řád správní tedy připouští i částečný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. V případě, že žalobce nenavrhuje přezkum v plném rozsahu, tzn. přezkum všech výroků napadeného správního rozhodnutí, lze soudně přezkoumat i jen jediný výrok napadeného rozhodnutí. To samozřejmě platí za předpokladu, že jde o výrok samostatný, který je oddělitelný a je způsobilý samostatného přezkumu. Pokud krajský soud přezkoumá napadené rozhodnutí v takto omezeném rozsahu, může, v případě shledané nezákonnosti rozhodnutí či vady správního řízení, zrušit rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu rozhodnutí toliko v tomto rozsahu.“

[19] V citovaném rozsudku č. j. 2 As 45/2008 - 60, Nejvyšší správní soud také uvedl, že: „i v případě rozhodování podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je možno rozhodovat o částech rozhodnutí odlišně, a to při zohlednění stejných hledisek, které ospravedlňují oddělení částí rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. Základním předpokladem pro možnost rozdílného rozhodování o jednom rozhodnutí z hlediska formálního je skutečnost, že se skládá ze dvou či více rozhodnutí z hlediska materiálního. Rozhodnutím v materiálním smyslu je přitom třeba rozumět takový projev správního orgánu, který v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách [...]. Rozhodnutím ve formálním smyslu je pak třeba chápat projev správního orgánu, jenž splňuje formální náležitosti kladené na podobu správního rozhodnutí [...]. V případě, že ve formálně jednotném rozhodnutí správního orgánu je obsaženo více materiálních rozhodnutí, je třeba provést test jejich oddělitelnosti a rozhodnout, zda tato rozhodnutí jsou vůči sobě v závislém vztahu nebo zda jsou (mohou být) na sobě zcela nezávislá. Jinak řečeno, zda oddělením jedné části rozhodnutí od zbytku rozhodnutí (oddělení jednoho materiálního rozhodnutí od druhého, popř. ostatních materiálních rozhodnutí) se nestane rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí nezákonnou nebo nelogickou. [...] Pokud krajský soud přezkoumá napadené rozhodnutí v takto omezeném rozsahu, může, v případě shledané nezákonnosti rozhodnutí či vady správního řízení, zrušit rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu rozhodnutí toliko v tomto rozsahu.“

[20] Nejvyšší správní soud zde nyní pro ilustraci cituje podstatnou část výrokové části jednoho z přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, konkrétně rozhodnutí ze dne 11. 11. 2013, č. j. 6843-28/2013-640000-51 (to se od znění ostatních přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu prvního stupně liší pouze ve stanovených částkách dodatečně doměřeného cla, penále a celkové dlužné částky):

„Celní úřad pro Zlínský kraj [...] **doměřuje** [...] **clo** ve výši 33.733 Kč (slovy *Třicettřítisícsešmetřicet tři korun českých*), a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím o propuštění zboží ev. č. 11CZ13740017JQJIK7 ze dne 2. 8. 2011 a částkou cla nově stanovenou. Dle ust. § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu vzniká povinnost uhradit **penále** z doměřené částky ve výši 20 %, což činí 6.747 Kč (slovy *Šesttisícsešmetřicet sedm korun českých*). **Celková dlužná částka činí 40.480 Kč (slovy Čtyřicettisícčtyřistaosmdesát korun českých)**.

Výpočet cla a penále u rozhodnutí v celním řízení ev. č. 11CZ13740017JQJIK7 ze dne 2. 8. 2011:

Číslo a popis kolonky celního prohlášení	Nové údaje	Původní údaje
33 Zbožový kód	3918900090	4418790000
47 Základ pro vyměření poplatku (Kč)	518.961	518.961
47 Sazba (%)	6,5	0
47 Částka (Kč)	33.733	0
Dodatečně doměřená částka cla (Kč)	33.733	x
Penále ve výši 20% (Kč)	6.747	x
Celkem (Kč)	40.480	x

Dodatečně doměřená částka cla a penále činí celkem **40.480 Kč** a podle článku 222 odst. 1 písm. a) celního kodexu **je splatná ve lhůtě 10 dnů** ode dne doručení tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Zlínský kraj č. 7771-7725661/0710, vedeného u **České národní banky**, variabilní symbol: X.“

[21] Současně zde kasační soud pro představu uvádí výrok 1. napadeného rozhodnutí, kterým stěžovatel změnil znění výše citované výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně [výrok 1. napadeného rozhodnutí je přitom co do smyslu obdobný znění výroků 2.-12. napadeného rozhodnutí; liší se pouze tím, kterého z 12 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (konkrétně jeho výrokové části) se týkají]:

„1. Ve výroku rozhodnutí č. j. 6843-28/2013-640000-51 se:

- a) **Věty prvního odstavce výroku** „Dle ust. § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu vzniká povinnost uhradit penále z doměřované částky ve výši 20 %, což činí 6.747 Kč (slovy *Šesttisícsešmetřicet sedm korun českých*). **Celková dlužná částka činí 40.480 Kč (slovy Čtyřicettisícčtyřistaosmdesát korun českých)**.“ *nabrazují větou:*

„**Celková dlužná částka činí 33.733,- Kč (slovy Třicettřítisícsešmetřicet tři koruny české)**.“

- b) *V tabulce s výpočtem cla a penále poslední dva řádky tabulky označené „Penále ve výši 20% (Kč)“ a „Celkem (Kč)“ vypouštějí.*

pokračování

- c) *Poslední odstavec výroku nahrazuje následujícím textem: „Dodatečně doměřená částka cla činí celkem 33.733,- Kč a podle článku 222 odst. 1 písm. a) celního kodexu je splatná ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Zlínský kraj č. 7771-7725661/0710, vedeného u České národní banky, variabilní symbol: X.“*

[22] Z právě citované výrokové části napadeného rozhodnutí (jeho 1. výroku), jakož i ze znění obdobných výroků 2.-12. téhož rozhodnutí, je zcela zřejmé, že se jedná o samostatné výroky napadeného rozhodnutí, z nichž se každý týká jednoho z přezkoumávaných dodatečných platebních výměrů. Každý z těchto výroků je dále členěn na tři části a), b) a c), v nichž stěžovatel postupně v souvislosti se svým závěrem o neuložení penále z dodatečně doměřené částky cla žalobkyni pozměnil znění výrokové části každého z přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jednotlivé části a), b) a c) jednotlivých výroků spolu vzájemně souvisejí, neboť se vztahují k jedné a téže otázce – změně rozhodnutí o uložení povinnosti žalobkyni platit penále z dodatečně doměřené částky cla. Tyto jednotlivé části každého z výroků na sebe navazují a z podstaty věci jsou tedy od sebe neoddělitelné.

[23] Jak vyplývá z citovaných ustanovení soudního řádu správního a výše uvedené judikatury kasačního soudu, byl by krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodovat o částech napadeného rozhodnutí odlišně, jestliže by z povahy věci nevyplývalo, že je nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Napadené rozhodnutí, jako formálně jednotné rozhodnutí, v sobě skutečně obsahuje více materiálních rozhodnutí (ve smyslu výše citované judikatury). Každý jeden z výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí se vztahuje k jinému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v řízeních o dodatečném doměření cla žalobkyni, přičemž odůvodnění těchto jednotlivých materiálních rozhodnutí je jedno společné v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednotlivá materiální rozhodnutí na sobě nejsou závislá a oddělení jednoho nebo více z nich od ostatních by bylo možné, aniž by se tím napadené rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí staly nezákonnými nebo nelogickými. Tato rozhodnutí (každé přezkoumávané samostatné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o dodatečném doměření daně žalobkyni) však v sobě již žádná další dílčí materiální rozhodnutí neobsahují. Také v souvislosti s tím jednotlivé části a), b) a c) výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí nepředstavují samostatné výroky, které jsou od sebe navzájem oddělitelné a způsobilé samostatného přezkumu, jak výše uvedeno. Krajský soud tudíž pochybil, pokud části b) všech výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí oddělil od posouzení částí a) a c) a na rozdíl od nich je taktéž nezrušil. Skutečnost, že žalobkyně takový postup sama při jednání před krajským soudem dne 12. 3. 2020 navrhla, přitom na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit. Povinností soudu bylo v takovém případě účastníka řízení poučit o srozumitelnosti a materiální vykonatelnosti výroku soudního rozhodnutí a vést ho postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k formulaci petitu nejenom srozumitelného, ale i možného.

[24] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že uvedeným postupem se krajský soud dopustil vady v řízení, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[25] Pro právě uvedené se Nejvyšší správní soud již nezabýval námitkami stěžovatele směřujícími k meritu věci; bylo by to totiž předčasné.

[26] Kasační soud jen pro úplnost poznamenává, že uvedeným postupem krajský soud zatížil napadený rozsudek rovněž stěžovatelem namítanou vadou nesrozumitelnosti. V odůvodnění napadeného rozsudku totiž sice uzavřel, že správní orgány pochybily tím, že žalobkyni dodatečně doměřily clo, ale současně ponechal části b) výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí, kterými stěžovatel změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz odst. [22] tohoto rozsudku). Krajský soud tak ponechal ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v původním znění (beze změn uvedených v částech a) a c) výroků 1.-12. napadeného rozhodnutí), pouze s částečnou změnou v části uvozené slovy „*výpočet cla a penále u rozhodnutí v celním řízení [...]*“ a dále obsahující tabulku s výpočtem, spočívající v odstranění dvou posledních řádků této tabulky (obsahující údaj o částce penále a celkové doměřené částce cla a penále). I po této změně tedy nadále zůstal ve výrokových částech jednotlivých rozhodnutí správního orgánu prvního stupně výpočet cla a také výsledná částka dodatečně doměřené částky cla. Jelikož ale krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nesouhlasí se závěrem správních orgánů o dodatečném doměření cla, není výrok I. napadeného rozsudku v souladu s jeho odůvodněním. Napadený rozsudek je proto nesrozumitelný.

VI.

[27] Kasační stížnost je z důvodů shora vyložených důvodná. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení tedy bude na krajském soudě, aby ve světle výše uvedených závěrů znovu rozhodl tak, aby výroková část rozhodnutí byla v souladu s jeho odůvodněním a tak, aby výroky tohoto rozhodnutí byly srozumitelné a materiálně vykonatelné.

[28] Součástí doplnění kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přistoupil po provedení nezbytných procesních úkonů bezodkladně k věcnému projednání kasační stížnosti, neshledal potřebným o tomto návrhu samostatně rozhodovat.

[29] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne současně též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu

